

Letos jsem šel poprvé pochod Praha-Prčice. V sobotu brzo ráno jsem vstal a jelikož byl letos jubilejní 50.ročník, vzal jsem si kvádru. Skupinka ženských, které mě vzali autem, z počátku nevěřila vlastním očím, ale když jsem se pak převléknul, tak mě už za blázna přestaly považovat. Jako místo startu byla zvolena obec Střeziměř. Podařilo se nám přijet v 8 hodin před příjezdem vlaku, takže jsme startovné zaplatili bez fronty. Ze začátku šel docela velký dav lidí, který se nakonec rozprostřel po občerstvovacích stanicích. Tempo bylo svižné, ale ne vražedné. Cestou se povídalo, takže cesta ubíhala. Při šmátnutí pro vodu se mi v batohu spustil diktafon, který používám jako mp3 přehrávač. Naštěstí se po 7 minutách vypnul, takže odposlech byl krátký a nekompromitující. Hned v první obci na trati jsme zabloudili, protože zde byla na návsi pouť a trasa vedla úzkou soudkou mezi baráky za kolotoči. Pak byla trasa značena dobře. Došli jsme ve čtyři hodiny.

Dostali jsme zlatou botičku a tatranku, kterou jsem hned slupnul a šli jsme na autobus, který nás vzal na vlakové nádraží Heřmaničky. Vlak jel asi za 3/4 hodiny, tak jsem ukecal taxíkáře, který zde rovněž pendloval, jestli by nás nevzal k autu. Za dvě stovky se nás pět mu naskládalo do auta a jelo se. Jelikož to byl brigádník a cestu neznal, musel jsem mu ji nacvakat do navigace, kterou měl u sebe. Vrátili jsme se přes několik policejních hlídek do Prčic a pokračovali na Střeziměř. Naštěstí se policajti buď divili, jaktože jsme projeli a nebo chytnuli auto před a za námi. Domů jsme dojeli lehce přismahnutý, unavení a otrávení, že jsme v hokeji prohráli s Kanadou.